

1000.

*На 30 декември 2006 година
е обесен президента на Ирак Садам Хюсеин.*

За да получи поста “президент”
Той си заложил най-напред душата
И лесно се сдобил с абонамент
За посещения при Сатаната.

А Сатаната, този стар мъдрец,
Го учил спомените да забравя
Как многократно ставал е подлец
За славата на родната държава.

Той е изцапал личната си чест
За благоденствието на народа
Във името на своя интерес,
Предимно с помощта на ешафода.

.

Но в края, че въжето ще намаже,
Рогатият пропуснал да му каже.

1001.

*Упадъкът на изкуството е започнал
още от времето на пещерния човек.
П. Пикасо.*

На гения чрез тайнствената власт
Света той с мисълта си разчленява,
Изследва го подробно част по част
И двойно по-естествен го създава.

Главата неустойчиво стои
(Факт най-добре известен на Палача)
Със помощта на четки и бои
Главата той от тялото откача.

Главата води собствен свой живот
Далеч от поривите на сърцето
С окото на челото, като плод,
Заченат в лоното на Битието.

Творбата му донася шумна слава,
От нея не един се възхищава.

1002.

В безсмъртната Свещена книга пише,
Човек че образа на Бога носи,
Животът му, че подарен е свише
Ведно с неразрешимите въпроси.

На равенството според правилата
Би следвало и другите животни
Да са подобие на божествата –
Зъбати, опашати и хоботни.

Това е тъй сред някои народи,
Където бог във куче се вселява,
Избрано сред свещените породи,
А и в свещената индийска крава.

Но фактът, че светът препълнен с роби е,
Уби човешкото богоподобие.

1003.

Научни данни неоповестени
Съдържат истини, доскоро скрити -
Че смъртността сред хората почтени
Надхвърля смъртността сред подлеците.

Не е ли странно?- Мъдрата природа
Е възприела подлостта за сила,
Която, също като кислорода,
Към златна старост пътя е разкрила.

Без подлост трудно днес се оцелява,
Такива са, разправят, времената,
Напразно моралисти вдигат врява,
Не се съобразява с тях Съдбата.

И трудно е да се даде отпор
На нейния безмилостен подбор.

1004.

*Бракът, това е социализъм между двама души.
Народно умотворение.*

Той каза на лежащата горила
“Закуската ти е готова, мила”,

Но тя размаха с гняв ръка космата
И с вик “Кретен!” показа му вратата.

Тогава малкият човек заплака,
Прибра се в кухнята си и зачака...

Откакто той за нея се ожени
Понасяше без ропот тези сцени,

Които в делниците му злочести
Започнаха да стават все по-чести.

Надзърна от балкона към паважа,
Но да се хвърли нямаше куража

И да разсее кротката си скука
Загледа се във кофите с боклука.

1005.

Нещастieto – семе на Съдбата,
Пониква, расне, след това отмира,
Духът му се издига в небесата
И връщайки се себе си намира.

Със него всички месеци са пълни,
Затрупани с обилно производство,
Навсякъде то може да покълне,
Защото с бурените има родство.

В света разпръснато е равномерно
Сред всички територии и раси,
Диктаторите смятат за модерно
От него да си създадат запаси.

С нещастieto пътят е трънлив,
Но то е белег, че човек е жив.

1006.

Трогателно е да се мре за вярата,
Макар причините да са безмислени
И безнадеждна да е надпреварата
Във трупане на мъртъвци безчислени.

Не всеки проумява лесно ролята
На притчите и святостта на думите,
Но всички се прекланяме пред волята,
Която е по-силна от куршумите.

Безсилна срещу вярата е бронята,
Тя, вярата, е броня от най-здравите,
Не с пистолет напред, а със иконата
Надява се да обновява нравите.

Днес може да изглежда свърхзловещо,
Но хубаво е да се мре за Нещо.

1007.

Тълпа, опиянена до несвяст!
Каква разтрисаща душата гледка!-
Негодника приветстват като княз
По божа воля за народна сметка.

Отгде ли произлиза този нрав
И тягата към съвест унижена?
Къде е справедливият ни гняв
Да вкара в път тълпата заблудена?

Позор покрива този робски край,
Отвътре е проядена страната,
Краде я всеки сръчен негодяй,
Успял да хване на властта юздата.

А на мнозина може би се струва,
Държавата ни, че не съществува.

1008.

На бъдещето в далнините скрити
Игри не малко ще са забранени,
При тях щом има хиляди убити
И още много хиляди ранени.

Ски, хокей, бокс и футбол са опасни
И ще потънат бързо във забрава,
Но спортът никога не ще угасне
И ще печели непрестанно слава.

Надплюване, надпсуване отборно
Ще бъдат в тон с обществените нрави,
Защото най-хуманни са безспорно
И безопасни за доброто здраве.

Спортистите със най високо звание
Ще влязат във Народното събрание.

1009.

*Васил Левски ненавиждаше брътвежите и празните бърборения на
мнимите родолюбци и патриоти.*

Иван Гранитски.

Смъртта на Левски храни доста хора
Около Деветнайсти февруари-
Описват му цървула на стобора
И как мълчал за своите другари.

Но те не мълкват. Всяко тяхно слово
Ги води към издателската каса...
Щом имат свободата наготово,
Парите им са тяхната подкваса.

А Левски от портрета гледа строго,
Като предалите го той е вечен,
И все се чуди, че са толкоз много
И в скъпи дрехи всеки е облечен.

Подлеца той навярно опрощава,
Но от хвалбите му се отвращава.

1010.

При разпита методите са сходни,
Идеологиите там се сливат,
Мъченията са международни,
Сълзи и кръв еднакво се проливат.

Противници разменят със охота
Подробностите важни в занаята,
По-лесно как да се вгорчи живота
На този, който търси свободата.

Културните държави са начело
В прилагането на научни средства –
“Водолечение” и ток използват смело –
То на културата им съответства.

На никого окото не ще мигне,
Щом до целта ще трябва да се стигне.

1011.

Какво е всеки действащ генерал
Ако гърдите му са без медал?! –

Това е както ти да си прочут
Професор без един научен труд.

Но в нашата измъчена страна
Настъпиха модерни времена:

Днес генералите са без войска,
Професорите – кадри на ЦеКа.

С идейно послушание блестят,
Но на ума им смее се светът.

А всъщност глупостта е хубав знак,
Предимство има кроткият глупак,

Особено ако е титулован
И със партиен ценз е застрахован.

1012.

*От всички неща в твоето царство народът
е най-маловажното.*

Цар Фердинанд в "Съвети" към сина му Борис III.

Той милионите у нас презира
Ако са хора, а не са пари
И кървавата му злокобна диря
Забравата със пепел не покри.

Комисия на тримата глупака
Го зърна в долнопробен ресторант,
С корона царска му смени калпака
И казаха: Царувай, Фердинанд!

Той грабеше не с шепи, а със кофи,
За да живее в приказни дворци
И в две национални катастрофи
Въвлече с подлост нашите предци.

Изхвърлен бе накрая като скот,
Но след като предаде цял народ.

1013.

*Генерал Артър Харис е автор на “бомбения килим”
за избиване на германското население през Втората
Световна Война.*

Безумно кратко време е потребно
Човек да се превърне във палач
И то палач на едро, не на дребно –
На цели нации гробокопач.

Военната победа го предпазва
От всякакъв международен съд,
Щом на Смъртта във мамещата пазва
Изпратил е невинните да спят.

Убийствата му са с размер рекорден
Дори за нашия убийствен век,
За тях той получава важен орден,
Макар че губи титлата “Човек”.

Щом чин, пари и мрачна слава има,
Тя може би не е необходима.

1014.

По силата на странни обстоятелства,
Залегнали в закон суров и твърд,
Комисии от възрастни “сиятелства”
Охотно пращат младите на смърт.

Начело са на шабове, правителства,
Които казват “Мир!” или “Война!”
И чрез безбройни други съвместителства
Подържат в ред страни и племена.

Младежите са им консумативите,
Тях не възнамеряват да пестят,
Кои са правите, кои са кривите
Те винаги накрая ще решат.

Щом броят намалее заплашително,
Жените раждат нови допълнително.

1015.

Срещнете ли вестникарин, счупете един бастун в гърба му при пръв повод, а при липса на повод, при пръв удобен случай!

П.П. Славейков.

Не всички са лишени от достойнство
Ако за тях се съди поотделно,
Но като цяло днешното им войнство
Е с дяволско свидетелство кръщелно.

Напразно те си дават гордо важност
И се представят за “Четвърта сила”,
Прочути са със евтина продажност
В продажната ни татковина мила.

Единствената мисия велика,
От ада за която са призвани,
Е те да пълнят с чужда кал езика,
От който всеки вестникар се храни.

Това с любов извършват най-охотно те,
Тъй както правят много от животните.

1016.

По тънка като паяжина линия
Лъжа и Истина граничат днес.
На не една, на хиляди години е
Борбата им за власт.

И двете многократно са възпявани
(Или са уважавани поне) -
Лъжата подлежи на разкрояване,
Но Истината – не.

И затова при всички състезания,
Ожесточени до последен дъх,
Без оглед на добрите пожелания
Лъжата взима връх.

А както пише във една брошура,
“Останалото е литература”.

1017.

*Настрадаин Ходжа тъкмо научил магарето си да не яде
и то умряло.*

Сказание.

Съгласно доста меродавни мнения
Гладът на всяко творчество помага –
За творчеството нужни са лишения,
Тъй както за растенията влага.

С поезията е така. И с прозата.
Творецът трябва да ги изгладува,
Тук споровете главно са за дозата,
На колко гладен той да се преструва.

За да си удостоверят талантите
У нас министри казват, че са бедни,
Макар с пари да им са пълни чантите,
А къщите – палати ненагледни.

Помежду две служебни заседания
Привикват музата си за компания.

1018.

*Когато страхът бъде превъзмогат
Той се превръща в надежда
Елиас Канети.*

На робството във тежкия ярем
Веднъж, и дваж, и триж били сме вкарвани,
Освободени сме, но не съвсем...
Не е за вярване. Не е за вярване.

Макар че живи сме, воним на леш,
Привличаме от цял свят гладни гарвани,
От никъде не идва полъх свеж...
Не е за вярване. Не е за вярване.

В очите лъжат ни за кой ли път,
Съдбата с черни грижи натоварва ни,
А болести налягат дух и плът...
Не е за вярване. Не е за вярване.

Но ние всичко със страха измерваме
И сляпо на негодниците вЕрваме.

1019.

Обожествяването на Закона
Подхранва мамещото заключение,
Че подкуп от петнайсет-двайсет бона
За жреца са добро възнаграждение.

Но в случая и друг бог се намесва
И той поднася нова информация,
Че жрецът тази сума не харесва
Във връзка със всеобщата инфлация.

В държавата ни всичко се променя,
Включително съдебните инстанции,
Темида – сляпа, глуха, уморена,
Не дава даром никакви гаранции.

В съда се предпочита друг светец,
Известен като “Златния телец”.

1020.

Забравата бе някога убежище
Където съвестта ни си почива
От тайните си, безпощадно режещи,
По пътя ни към бъдещност щастлива.

Сега модерните съоръжения
Надничат непрекъснато в душата,
Дори осъществяват наблюдения
Отвъд пределите на сетивата.

Съществени или пък несъществени,
Те всички се събират в “база-данни”
И при потребности, на вид обществени,
За съд човеците са призовани.

Един поет и даже поетеса
Едва ли могат да възспрат прогреса.

1021.

Менят се обичаи и събития,
Но и в която ера да погледнете
Ще видите, че трайно без развитие
Е спорът на богатите и бедните.

Той почва с пещерните обитатели
И продължава при робовладелците,
Описан е подробно от писатели
И е възпят във химн на земеделците.

Феодлистите с капиталистите
Не стигнаха до никакво решение,
Свидетел съм, че също комунистите
Обичат класовото разделение.

На бъдещето ни ли да разчитам? –
Наивно продължавам да се питам.

1022.

О, колко много хиляди години
Човек е впервал зора си в Небето
Със вярата, че там е рай където
Един ден след смъртта си ще замине!

Религията с твърдо постоянство
Поддържа тази приказка забавна
И обещава вечност богоравна
На цялото послушно християнство.

Наивността изглежда е вродена
И ние, влюбени във чудесата,
Безропотно приемаме лъжата,
Че скромната ни личност е нетленна.

Противно на природните закони
В това са вярвали и фараони.

1023.

*Омир, възпял Троянската война и “пагубния гняв
На Ахила, сина Пелеев”, е бил сляп.*

Ако покойникът е цял народ,
Не се намира кой да го опее,
А под безмилостния небосвод
След време друг народ ще заживее.

Народите загиват в смъртен бой
И подвизите им са величави,
Но падне ли и сетният герой
Светът за подвига им ще забрави.

Поетът нужно е да бъде сляп,
За да възпее тази смърт във ода –
На зверствата при страшния мащаб
Да бъдеш сляп е винаги на мода.

И ние точно знаем, че фактически
Такива случаи са исторически.

1024.

Човешкото възвишено приятелство
Е слънце и в съня ми съществува,
То не понася користоно вмешателство
И от пари не се интересува.

Но в ежедневноста ни зла действителност
Приятелството всеки ден отслабва,
То жертва е на завистлива мнителност
И да отстъпва пред лъжата трябва.

По някакво неумолимо правило
Предаван съм от ранното ми детство
И щастието ми ме бе забравило
Когато ме лишиха от наследство.

Аз все пак на щастливец се преструвам
И чуждото приятелство сънувам.

1025.

Добрата чест не може да расте,
А може само да се намалява,
Приема я човек като дете
И после тръгва да я разпродава.

Готови незабавно да платят
Са всякакви богати купувачи,
Търгуват с чест във всеки земен кът -
Царе, министри, папи и палачи.

Но съхранили личната си чест,
Тук-там все още се намират хора
И в името на общия прогрес
Нерядко ги натикват във затвора.

От висша тайна сила са призвани те
Да служат за плашило на тираните.

1026.

В Историята – старата и новата,
Ще преоткрием в кой и да е том,
Че мечът, заговорът и отровата
Господстват във владетелския дом.

Ще видим, че във всяка нейна страница
Словата потопени са във кръв
И че дворците са голяма кланница,
Изпълнена с жестокости и стръв.

По дяволите пращат благородството
И строгия придворен етикет -
Борбата щом се води за господството
Съперниците колят се подред.

А бедният народ по навик стар
Прекланя се пред батюшката цар.

1027.

Организираното лицемерие...
Кой има сили с него да се мери?!
То предизвиква почит и доверие,
Пред него се разтварят всички двери.

Предаде нявга Жана д'Арк на кладата
И хиляди безименни герои,
А на палача отреди наградата
“Най-пръв измежду първите копои”.

Безсмъртие раздава във Отвъдното
С благословия от светци небесни;
Дали е сбъднато или несбъднато,
Остава мрак със много неизвестни.

Но знае се, че хитро и умело
Навред успява то да е начело.

1028.

Властта народна и Случайността
Не са близнаци, но са доста близки...
Властта се регулира чрез смъртта,
Случайността – с профилактични чистки.

Как съвестно прилагаше това
Незабравимият диктатор Сталин! -
За да запази своята глава,
Изкла народа си многострадален.

От костите на жертвите сега
Му построиха паметник огромен,
Чиято заплашителна снага
Навеки пази кървавия спомен.

Ведно със истината всепризната:
Изкусен майстор беше в занаята.

1029.

На нашия държавен параход
Двигателите му са разпродадени,
Палубата му е с разкъртен под,
Запасите отдавна са изядени.

На мостика е наш добър другар
Без всякакви права за навигация,
Избран със малко ум и мого жар
От цялата ни сухопътна нация.

С ръка желязна и със поглед смел
Полага много сили и старания,
За да постигне благородна цел
С голям запас от липса на познания.

Той всякакви маршрути разработва,
А параходът все стои на котва.

1030.

Лъжата щом превърне се в закон
Съдът започва да търпи промени,
Навлиза в зодия “Хамелион”
Във полза на ншщожества свещени.

Променя се и царският гамбит –
Да влизат в бой царете не желаят,
Защото ако бъде цар убит,
Не знаят где ще му излезе краят.

Война щом има се потят от страх,
Заврени във подземни кабинети
И чакат как герои вместо тях
Ще защитават гражданите клетки.

А после славно в дворцовите зали
На царски хора връчват се медали.

1031.

Прилича на безвредно празноглавие
Обличането по последна мода –
Своеобразен път към равноправие
На царството на Глупостта пред входа.

Недейте търси разум във причините,
Които правят шапката ви модна,
Те чезнат и се връщат през годините
Със безнаказаност международна.

Най-любопитно е, че статистиците,
Които са жреците на числата
И знаят колко са в гората птиците,
На модата не знаят за цената.

А за жена от ранга на Мадона
Годишно тя е няколко милиона.

1032.

В прозореца на бедственото Време
Аз виждам планини от нищета,
Покълнала като отровно семе
И избуяла чрез Ненавистта.

В прогреса Любовта не съществува,
А само непресекваща борба,
За Любовта човечецът бленува
В молитви към безоката Съдба.

Съдбата като божи заместител
Не иска да ѝ се покланят в храм,
Достъпна е за всеки земен жител
Без рай, без ад, без Ева и Адам.

Със проповеди тя не е досадна,
Но също като Бог е безпощадна.

1033.

Беднякът е различен от животните
Далеч не много както се твърди,
Той с тях е в групата на безимотните,
На тях изплаква своите беди.

Те заедно предмет са на продажбите
В очакване на свестния деспот
С надежда да не намаляват дажбите
Заплащани със кървав труд и пот.

И все пак има и несъответствие,
Макар и да не е с размер голям –
Животните не са в съда под следствие,
Беднякът е обаче вечно там.

Основното престъпно неприличие
Е неговото трайно безпаричие.

1034.

Когато се преструвам на щастлив
Тъгата ми расте неимоверно,
Животът не престава да е сив,
Но аз го виждам винаги във черно.

Зачернена е моята страна,
А аз показвам ведър оптимизъм,
Зачерквам всички робски времена
В предишния и днешен комунизъм.

Ако умра с усмивка на уста
Кого ли ще накарам да повярва,
Че съм дочакъл Справедливостта
Безплатно в рая светъл да ме вкарва?

А всъщност от далече тя нарежда
Да вярваме в последната надежда.

1035.

Убийствата от милионен вид
Са със убийци трудно преброими,
Убийствата наричат геноцид,
Убийците обаче нямат име.

Те също са най-малко милион –
Тълпи от непосредствени палачи,
Не ги засяга строгият закон,
За масите той твърде малко значи.

Те са доставчиците на смъртта,
Ръцете им човечите са клали,
Очите им са гледали кръвта,
Изтекла за незнайни идеали.

Така е във нормалния живот –
Един народ изстребва друг народ.

1036.

Партийните писатели,
Стари или млади,
Нямаха читатели,
Но имаха награди.

Представяха културата
В кърваво червено,
А Номенклатурата
Им плащаше в зелено.

Всеобщо бяха мразени
За подлостта им гадна,
Но отлично пазени,
От сила безпощадна.

Доскоро бяха комунисти,
Сега – капиталисти.

1037.

Есть такая партия!

В.И. Ленин.

Съвсем в началото бе демокрация,
Посрещната със възгласи “Ура!”
Кога превърна се във партокрация
От гражданите никой на разбра.

Оказва се, че тази трансформация
Настъпва вследствие на общ закон
И храни своята организация
Под политическия небосклон.

Но според най-надеждна информация
Процесите напредват с фронт широк
И партокрацията в клептокрация
Превърна се във много кратък срок.

Или разказано на прост език,
Краде ни партията всеки миг.

1038.

Разпадането на една империя
Понякога е с кратък период
И в политическата менажерия
Нечакано започва нов живот.

Появата на новите държавици
Обогатява земния пейзаж
Със нови вождове и нови навици,
Които трупат управленски стаж.

И също както става при бръснарите,
Похващащи бръснач за опит пръв,
На дипломацията по пазарите
За грешките заплаща се със кръв.

А всички те – и близки и далечни,
За миг не се съмняват, че са вечни.

1039.

Във тази малка планетарна тиква,
Наречена от някого Земя,
Човек навярно често ще възкликва:
“Как мога аз да я уголемя?!”

Защото всичко е разпределено,
Дори и антарктическият лед,
А прекрояване е позволено
Единствено с война на дневен ред.

Вселената нараства като цяло,
Обемът ѝ като балон расте,
Но на Земята сбръчканото тяло
На пук на всички да расте не ще.

И мислим непрестанно – ден и нощ,
Как да спасим квартирната си площ.

1040.

Le péché est une gravitation.

V. Hugo, Les Misérables.

Лукавство, подлост, завист, гняв и злоба
Са вечният двигател на света,
Те милиарди хора вкарват в гроба,
Но все пак по-малко от Глупостта.

Умът безпомощно ѝ се присмива,
Но не възпира нейния възход,
Навред тя шества горда и щастлива,
Обсебваща народ подир народ.

Развличат я с терора и войната
Глупци поставени на важен пост,
А тя ги подпомага чрез Лъжата,
Която и на Църквата е гост.

Възможно е за някоя жълтица
Да я признаят даже за светица.

1041.

Не сме народ, а мърша...

П.Р.Славейков.

Те са тълпа от гладни потребители,
Продавачи и себе си, и Бога,
Децата си и своите родители...
Аз искам да ги мразя, а не мога.

На всичко свято те са отрицатели,
Към робствата отдавна имат тяга,
Редиците им пълни са с предатели
И на позора вечно са пред прага.

Живеят сред безкрайното очакване
На щастие, което не пристига
И си запълват делника с оплакване
От страшната невидима верига.

Но любовта намира оправдание
Във тяхното безпримерно страдание.

1042.

Установил съм, че Любезността
Е сред най-евтините добродетели,
Но странно е – пред очевидността
Малцина за това са се досетили.

А мнозинството стискат я в юмрук
Със цел да правят мъдри икономии
И подаряват си един на друг
Намръщени и зли физиономии.

Като последен и отчаян жест,
Записах я, тъй както е по модата,
(Въведена от еколози днес)
Сред видовете редки на природата.

И всеки възрастен или дете
За нея може там да прочете.

1043.

По време на междупартийни полети
Душите изминават сложен път
И вие, колкото и да ги молите,
Причините не ще ви обяснят.

Сред мрака на идейно убеждение
Внезапно комунистът е решил,
Че на безбройни факти по стечение
В слуга на царя се е преродил.

След време скрива се при либералите,
Предавайки любимия си цар,
От там прескача и при радикалите,
Където става даже секретар.

Отдавна в политическата нива
Деятелите родни са такива.

1044.

Отдавна ми се иска да отгатна
Защо човеците се татуират,
Подлагат се на мъка многократна
И сякаш радост във това намират.

Изглежда от съдбата си безлична
Безличният желяе да избяга
И с думи или снимка героична
Да каже “Вижте колко ми приляга!”

Така от нула става единица,
Сред други нули той се отличава,
Застава пръв в безличната редица...
Това е нещо като полу-слава.

Обаче полу-славата умира,
Щом цялата тълпа се татуира.

1045.

Делата в родната ни власт
Са като във масонски ложи –
Предателството между тях
Приятелството не тревожи.

Знак от червения вертеп
Щом Партията подаде го,
Хикс пише доноси за теб,
Ти пишеш доноси за него.

И кой е по-голям подлец,
По бройката им се познава,
Това невидимият спец
В Държавна сигурност решава.

Така самото население
Реди доброто управление.

1046.

Moammar Gaddafi, Kim Jong-Il, Al. Lukashenko, R. Mugabe, B. Al – Assad, Than Shwe, Omar Al-Bashir, G. Berdimuhamedow, Isl. Karimov, T. Obiang – More than 400 million people live under the iron fist of these nasty tyrants.

Newsweek, 11.04.2011.

Пред мен са всички действащи тирани,
Надменно зрящи в страшна пустота,
За обща снимка заедно събрани
И горди с общата си нищета.

Каква ли сила ги съединява?
Реките ли от кърви и сълзи?
Или позорната им тъмна слава,
Която правдата със смърт грози?

Едни от тях са даже канибали,
Захранени с човешка прясна плът,
Измъчвали са лично – били, клали,
Пред тях от страх немеел е светът.

Той и сега от страх пред тях немее
И да ги обезпокои не смее.

1047.

В царете има нещо оперетно,
Което често предизвиква смях,
Защото всичко в тях е безпредметно –
И титлите, и ордените с тях.

Събития от минали години
Приписват те без срам на своя лик
И колкото народ и да загине
Не изоставят своя пост велик.

И своята безумна клоунада
Разхождат в присвоените дворци
И с демонична някаква наслада
Ласкателства приемат от глупци.

Аз мисля, че денят не е далече,
Когато във музея ще са вече.

1048.

*Ако не ме питате какво е Време – знам,
но ако ме питате – не знам.
(Свети Асгустин Блажени).*

В живота вечностите все са кратки,
Най-кратки са при вечната любов,
Където обещанията сладки
За всяка вечност имат образ нов.

Не е по-дълга вечността по служба
Под политическия небосвод
По повод братската и вечна дружба
С кой да е посочен нам народ.

Тъй вечностите в употреба влизат
При определяне на всеки срок,
Из календара скитат и излизат
Подобно на врабчета: скок-подскок.

Най-малките са най-голямо бreme.
За истинската Вечност няма време.

1049.

Elite: minorité qui se distingue, ou est distinguée, du groupe auquel elle appartient, et à qui est reconnue une supériorité.

Le Dictionnaire / Informations & définitions

Прекрасен политически елит
И скъпи проститутки от елита
Се съчетават във обществен вид,
При който кражбите са до насита.

Най-любопитно е, че в този свят
Съдът не ги вини, а защитава,
Навред разпространяват смърт и смрад,
А Църквата греха им опрощава.

От проституцията на духа
И проституцията на телата
Зачева се демонът на страха
Към истината и към Свободата.

А от това накрая страдат масите,
Защото празни им стоят стомасите.

